Ч. 94 Пятниця 28 цьвітня (11 мая) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — З парляментарних комісий. — Полуднево-африканьска війна).

Вчерашнє засїданє палати послів розпочало ся о годинї $11^1/_2$. Перший бесїдник пос. Герольд обговорюючи події на першім засїданю пригадав, що многих ческих послів зобиджено і що навіть ґалерия вмішала ся до дискусиї. Чехи не боять ся ніяких погроз, особливо погрози улицї їм байдужні. Чехи поводили ся цїлком спокійно і шанували достоїньство палати, отже тепер жадають, аби і їх не зневажувано. Они ведуть обструкцию, бо не одержали жаданих уступок за знесенє язикових розпоряджень, але мають право просити президента, щоби постарав ся о то, аби такі річи не повтаряли ся. Слїдуючий бесїдник пос. Странский запротестував рішучо против обид, які его стрітили і жадав від президента, щоби не допускав до подібних подій, бо инакше треба буде жадати вибору комісиї нагани. Бесїду Странского перебивали Нїмцї. Пос. Кайзер пригадав, що Чехи самі часто нарушували достоїньство палати, отже не мають права робити иншим таких докорів. Кайзер питав президента, чи не булоби лїпше замість опорожнювати ґалерию перервати засїданє на так довго, доки ґалерия сама не опорожнить ся. Пацак полемізував з Кайзером, а по нїм забрав слово президент Фукс і заявив, що жалїє над оногдашними подіями, але в таких случаях не може нїчого вдїяти, бо реґулямін не дає єму ніякої виконуючої власти. Взагалї заявив президент, що не маючи тої власти, не може многих річий спинити. Тому просив палату о як найскорше ухваленє заповідженого внесеня п. Катрайна жадаючого зміни реґуляміну палати. То внесенє підперли всї члени католицкого сторонництва і президент Фукс. Внесенє жадає вибору комісиї з 24 членів, котрій поручено би виготовити потрібні постанови. На основі тих постанов раджено би відтак над зміною реґуляміну. Засїданє по трех поіменних голосованях замкнено о годинї 3-ій а слїдуюче назначено на вечер на годину 7.

На вечірнім засїданю був на порядку дневнім вибір 10 членів квотової депутациї та одного члена до делеґаций по послї Леміши, що зложив мандат. До депутациї вибрано послів: Д. Абрагамовича, Форшта, Янду, Яворского, Катрайна, Менґера, Повшого, Кайзера, Швеґля і Цедвица. По уступившім п. Леміши вибрано делеґатом каринтийского посла Гінтергубера, а его заступником Доберніґа. По виборі депутациї засїданє зараз замкнено, а слїдуюче назначено на нинї рано.

Нїмецке сторонництво народне займало ся на вчерашнім засїданю проєктами язикових законів. Члени того сторонництва заявили одноголосно, що тих проєктів приймити не можна, особливо, о скілько дотикають Морави. — Молодоческий клюб рішив не приймити резиґнациї свого провідника посла Енґля, висказати єму довіріє, і просити, щоби на дальше вів провід клюбу. — Ческі посли вибрали т. зв. раду обструкцийну, і ухвалили, щоби посли Пацак і Странский не приймили вибору до буджетової комісиї в делеґациях, і щоби не виїздили з Відня. Всї сторонництва правицї одержать мемориял, в котрім Чехи пояснять, чому не можуть приймити предкладаних правительством язикових законів, і чому їх обструкция оправдана. Виготовленем того меморияну займає ся парляментарна комісия молодоческого клюбу.

Зі Смальдель доносять, що після насцївших там віродостойних вістий Бури покинули ріку Занд і уступають до ріки Валь. Після инших донесень займають Бури становища коло Бошранду на полудне від Кронштадту. Богато ораньских Бурів віддало ся в руки анґлїйских властий і видало карабіни Мавзера і конї. Від них дізнали ся Анґлїйцї, що між Бурами ораньскими а трансвальскими прийшло до великих спорів, котрі імовірно доведуть до того, що Оранїя цїлком піддасть ся Анґлїї.

Новинки.

Львів дня 10-го мая 1900.

— **Загальні збори Руского тов. педаґоґічного** відбудуть ся сего року в Станиславові в днях 3 і 4 червня. Порядок дневний подасть ся пізнїйше до відомости. Хто з членів Товариства схоче взяти участь в сих зборах, зволить повідомити о тім Головний Видїл у Львові кореспонден-

В ГЛУБИНЇ.

(З француского — В. Ст. Реймонта.)

Теодат, Сирієць, музика-невільник могучого дому Клявдиїв, ішов згорблений, а за ним поступав ряд тїний, що майже без найменшого шелесту, осторожно пересували ся попри кесаріяньскі огороди, котрих хребти були засїяні віллями римских богачів.

Була чудова весняна ніч, місячна і тиха. З огородів розходив ся запах цвитучих мигдалів, деколи переривав тишину острий, пронизуючий крик пави, або рик диких зьвірів в клїтках лунав довго, глухо і грізно.

— Тихо!... — шепнув Теодат, звернувши на середину калинистої стежки; ряд посуваючих ся за ним тїний розплив ся в темнотї спочиваючих огороди мурів, поміж корчі рож і повоїв, що цїлими китицями звисали з мурів та поміж білі марморні статуї.

З далека, від Тибру, глубоко в долинї, блимали огники і щезали, але якісь ледве замітні подуви воздуха звіщали, що наближають ся люди.

Теодат приложив ухо до землї.

— Ідуть... то братя,... ісповідники Христа — поправив ся скоро, шепчучи до уха провідникови уоруженої дружини, що стояв коло него.

— Ударити на них? — спитав той.

— Нї. Ходіть за мною. Зловимо їх всїх в катакомбах. Тихо! Прошу вас на Бога, будьте тихо. Они зараз тут будуть. Що би ви й не почули, мовчіть.... не зрадьте себе... шептав горячково.

— Але як ти нас заведеш в яку лапку.... то.... — він відкрив плащ і в сьвітлї місяця блиснув короткий, острий меч.

Теодат не відповів нїчого, присів під одною статуою і спокійно ждав на людий, що надходили з долини від Тибра, і котрих кроки можна вже було чути.

Вкінци появили ся в сьвітлї місяця, ішли поволи до гори; було їх трех, трех старцїв, в пастуших загортках з кізлячих шкір, бідні і босі, а їх запущені бороди і лисі голови надавали їм подоби грецких циників, що викладали свою фільософію по ґлядияторских шинках по тім березї Тибру.

— Агнец Божий! — шепнув Теодат та прикляк перед ними. То слово було поздоровленем і знаком, після якого вірні пізнавали ся.

Старець, що ішов по серединї, найвисший зпоміж них, простягнув над ним руку, і тихо сказав:

— Блаженні ті, що стережать, бо їх єсть царство агнця.

— Чи всї перейшли? — спитав клячучого один з старцїв.

— Всї. Я сторожу з кількома братьми. Ідїть в мирі.

Старцї перейшли і зникли в тїни темних кипарисів, що росли при дорозї. Теодат підняв ся і довго дивив ся за ними, зажурений і перенятий якимсь дивним, невитолкованим страхом.

Ударив мідяною похвою свого короткого меча о скалу, а з тїни корчів, зпід муру і зпоза статуй висунуло ся кількадесять статий і так тихо підійшли до него, що нї один меч не забренчав.

— Они вже всї там, їх найстарший сьвященик як раз перейшов; за годину будемо там — сказав Теодат, показуючи на далекі горбки, котрих сьнї вершки виднїли в сьвітлї місяця поза водопроводами. Мовчки і з найбільшою осторожностию рушали, бо ніхто не сьмів бачити того походу і сполошити зьвірину, на яку полювали.

Якийсь час ішли в тїни водопроводів, що немов великаньский поліп, опертий на тисячи ногах, тягнули ся по рівнинї. Було так тихо, що чути було плюскіт води в рурах і шелест кактусових дерев, що тут росли. Осторожно минули одну сьвятиню, на котрої кольонах горіли сьвітла, і завернули відтак поволи на горбок, куди серединою вела дорога Аппія.

У воздусї було так тихо, що можна було чути кроки варти, що ходила попри Антониньскі мури. Лагідний плюскіт фонтан доносив ся від кирнвиць, що були розсїяні по горі. Деколи роздавали ся у воздусї дрожачі тони флета, що завмирали в тишинї, на полях відзивали ся перепелицї і польні коники.

Ішли під гору виноградниками, попід дахи зеленої винної лози, що опирала ся на підпорах і перепускала в пречудних срібних мережках сьвітло місяця на землю. Пересували ся тихо, як духи, ніхто нї словом не обзивав ся. Ніхто голоснїйше не зітхнув, а коли спинили ся на голім хребтї гори, засїяної самими

цийною картою. Члени станиславівскої філії зголосять ся ласкаво до виділу філії тов. педагоґ. в Станиславові.

— **Комітет фондациї ювилейної кольонії вакацийних** ім. цісаря Франц Йосифа при ц. к. Дирекциї зелізниці державної у Львові видав справоздане (III. з ряду) за 1899 р. Із сего справоздання показує ся, що комітет той умістив був минувшого року на кольоніях в Тухлі 166 дітий по рівним числі дівчат і хлопців, а то в двох сериях кожда по 4 неділі. Надзір над дітьми мали три учительки і три учителі. Сею інституцією займали ся ревно майже всі функціонарі цілого округа ц. к. Дирекциї зелізниць держ. у Львові ідучи за приміром рухливого комітету пань і панів під проводом Вп. пані Юлії Вербіцкої, предсідательки виконуючого комітету.

— **Руско-народний театр,** даючий від 29-го цьвітня представлення в Кракові в Краківскім парку, переносить ся 12-го мая до театру міского і дасть там два представлення: „Поворот батька“ опер Ярецкого і „Заручини по смерти“ та „Запорожець за Дунаєм“ і „Вечерниці“. З Кракова їде руский театр до Тарнова.

— **З Станиславова** пишуть: Дня 26 цьвітня устроїло Товариство руских женщин спільне сьвячене. Мимо недогідної пори зібрало ся в сали "Сокола" понад 80 осіб, так з місцевої як і околичної інтелігенциї. По совершенім акті посьвячення і по гарній промові чиноділствуючого о. крил. Богоноса, засіли всі, мов одна родина, до богато заставлених столів, а опісля пішла охоча, невимушена, справді дружна забава. Ніколи ще не почували ся тутешне руске товариство так свобідно, так по рідному, як сим разом. Тож коли вже треті півні проспівали, участники, розходяч сь домів, не мали слів похвали для теперішнього виділу, особливо для неутомимої предсідательки за те, що зготовила їм таку відрадну хвилю.

— **Утопив ся в калужи.** В Делятині найдено онгди богатого селянина Кухарука нежвого в калужи, глубокій з на 10 цмт.; лежав там долілиць. Здавало ся неймовірним, щоби в такій невеличкій воді можна утопити ся, тому підозрівано паламаря, що був невідлучним товаришем Кухарука, мов-то він вперед убив Кухарука, а відтак аби поховати кінці, занурив его лицем в болото. Під тим закидом і увязнено паламаря. Тимчасом слідство виказало, що Кухарук таки утопив ся. Пяний вертав домів, заложивши руки в рукави, по дорозі посковзнув ся і упав в калужу, так не щасливо, що рук не міг виймити, аби піднести ся і так найшов смерть в ложці води! Розуміє ся, паламаря увільнено.

— **Скажений пес.** Дня 2-го с. м. в Ряшеві вбіг до сіний карного дому ланцуховий пес з обявами скаженини. Сторож вязниці убив пса, але підчас того пес покусав єму праву ногу. Слідство виказало, що сей пес був власностию Л. Волошина і стояв усе на припоні. Але вже 1-го мая був сильно неспокійний, покусав 10-лїтного хлопця Франца Волошина, а вечером урвав ся з ланцуха і покусав хлопця Ігн. Ковальского. На крик хлопця вибігла челядь Волошина, а коли служниця хотіла пса привязати, він кинув ся на ню і сильно її покалічив. Межи 9 а 10 годиною покусав сей пес три служниці, а другого дня рано одного ученика з VII кляси виділової і другого з VI кляси гімназияльної; послідному вирвав з ноги кусень тіла. Секция пса виказала прояви скаженини, а маґістрат міста вислав всїх покусаних до Кракова на клініку дра Буйвіда.

— **Везувій дає знати о собі.** На людий, що мешкають близько огнистої гори Везувія, коло міста Неаполя в Італії, пішов великий страх. Вулькан сей зачав знов вибухати. В кратері (горні) гори бувають тепер часто так сильні вибухи, що ціла гора трясе ся а то трясене чути аж до Сан Віто і Пуліяно. В місцевости Торре дель Ґреко майже під самим вульканом люди онгди цілу ніч не спали, лиш пересиділи на улици. Богато цікавих іде на гору, але доходить лиш до місцевостий Сан Віто і Пуліяно, і звідтам придивляє ся величавому, але й страшному з'явищу. Понад кратером вулькана піднимає ся величезний огнистий стовп а в споді чути гук мов би хтось стріляв з гармат. З обсерваторию, положеного недалеко кратеру доносять, що всї прилади маґнетичні показують великий неспокій. Рух на зелізници линвовій (на котрій машина тягне вози дротяною линвою на вершок гори), рух застановлено. Власти поробили всї потрібні приготовленя, щоби зараз, скоро з обсерваториї дадуть знати, взяти ся до ратовання. Лява доси ще не виступила поза берег крагеру і не розливає ся, а так само не утворив ся ще новий кратер.

Штука, наука і література.

— **Народної Бібліотеки,** накладом М. Яцкова і С-ки вийшла вже друга книжочка ч. 3 і містить в собі гарне оповідане „Два старці“, Льва Толстого, переклад з российскої мови М. Павлика. Ціна 20 сотиків. — Перша книжочка сего видавництва ч. 1 і 2. „Камінний Хрест“, Студиї і образки Василя Стефаника, коштує 40 сотиків. Хтоби купив собі сї книжочки „Народної Бібліотеки“, зможе з часом зложити собі невеликим коштом гарну бібліотеку.

Дзвінка письмо ілюстрованого для науки і забави руских дітий і молодежи ч. 9 з дня 5 мая с. р. містить в собі: Старий горобець. — Казка про мертву царівну і про сімох богатирів (Стихотвір). — Весна, поезийка з дуже гарною вінеткою — Татків подарунок, розповів Олександер Катренко. — Розвязки загадок.

Господарство, промисл і торговля.

— **Дирекция Товариства взаїмних обезпечень „Днїстер“** пригадує всім членам, що дня 14-го мая о годині 10-ій перед полуднем відбудуть ся VIII. звичайні Загальні Збори Товариства в великій сали Народного Дому. — На порядку дневнім: Справоздане Дирекциї, Ради надзираючої і комісиї ревізийної за адміністр. рік 1899; Розділ надвижки за рік 1899. Вильосоване 280 листів уділових фонду основ-

---

скалами, ішли ще осторожнїйше; всї позакутували голови, збруя була похована під плащами, пересували ся попри глубокі яри і на руках перелазили небезпечнїйші, бо ярко осьвітлені місця. Чим більше наближали ся до катакомб, де Християни збирали ся, тим частійше задержував Теодат похід, бо лише він знав, де чатують варти вірних, що в наслідок частих переслїдувань стали ся дуже осторожні. Всї ті варти Теодат відсилав в імени первосьвященика, бо его знали в кругах вірних як одного з найревнїйших ісповідників Христа, бо він перебув вже за свою віру і вязниці і муки.

Він своїх людий поволи, все поволїйше, деколи задержував ся і розглядав ся палкими очима, немовби глядав місця, кудиби утікати, але з тїни пізнавав страшне лице начальника і грізні погляди вояків, що слїдили его.

Вкінци вийшли на дорогу Аппія і Теодат сїв під одним муром, а начальник відділу свиснув і пішов дальше серединою дороги не скриваючись, а за ними почали виходити з усїх сторін вояки, з огородів, з низьких домків, зпоза статуй і з сьвятинь і все ішло їх більше і більше. Ішли тихо, але помимо того ішов відгомін від ходу кількох соток людий по твердім базальтї і побудив мешканців найблизших домів, бо в дверех появили ся чорні лиця невільників, деколи отворило ся вікно і з зачудованєм приглядав ся сей і той Римлянин тому походови. Але підофіцири блисли мечами і в одній хвили лиця пощезали і вікна тихо позамикали ся.

В тїни великих дерев, де стояла статуя і плюскотіла вода фонтани, задержали ся, роздала ся коротка, урвана команда і вояки розділили ся та окружили горбок, посеред котрого між деревами став старий, низький домок. Тут був вхід до катакомб, знаний лиш урядникови, що вів Римлян. Теодат пустив ся скоро наперед, але по середині задержав ся і поглянув на Рим, що з тої висоти виглядав як море домів. Місяць стояв високо на небі, Альбанські гори купали ся в білій мраці, крізь яку сияли золотоверхі доми і сьвятинї. На ліво за Тибром і кесариянськими огородами простирало ся море мраки, а під горою море домів і храмів злило ся в одну сїру цілість облиту червонавим сьвітлом місяця.

Він дивив ся широко отвертими очима на місто, а его серце задрожало в дикій радости, бо пригадав собі на обітницю Кесаря що за вказане входу до катакомб і зраду Християн обіцяв єму свободу, богатство і римске горожаньство.

Скоро приступив до домку і запукав в умовлений спосіб.

— Агнец! — сказав голосно?

— Війди з миром! — відповів голос з середини.

— Чи вже зачала ся жертва.

— Очевидно. Перед хвилею прийшов Аниций, має братям відчитати послание Павла — відповів запитаний спокійно і подав Теодатови запалений шнурок, облитий живичею.

Теодат простягнув руку по сьвітло і рівночасно пхнув старця своїм широким мечем в шию. Той лиш руки розложив і упав не крикнувши горілиць, ще хвилю харчав, ноги судорожно затріпотались, нігті вбили ся в землю і умер. То всьо тревало кілька хвиль, відтак Сириєць вийшов на подвіре, де ждав начальник відділу.

— Зійду на долину подивити ся, чи вже всї зібрали ся, а відтак дам тобі знати.

— Піду з тобою — відповів Римлянин.

— Як хочеш.

Вийшли на малий огородець, що лежав за домком майже укритий і цілком зарослий корчами. За одним каменем, а було їх в огородци кілька, був вхід до катакомб.

Теодат відвалив камінь і почав сходити по витоптаних сходах, Римлянин ішов за ним, держачи обнажений меч на поготівли.

Огорнула їх глубока пітьма і гробова тишина. Сухий, стухлий воздух обвіяв їх в пропасти, до якої злїзли, страх найшов на них, але Сириєць ішов наперед знаними собі підземними проходами, які тілько разів перейшов, спішачи на збори щоби почути оповідання о милосердним Господі, о агнци і о вічности.

Декуди в заглублєню стїн блимали малі олійні лямпки і вказували вірним дорогу.

— Чи ще далеко? — спитав Римлянин тихо і тревожно, бо его неустрашиме серце почало наповняти ся страхом.

— Далеко — відповів Теодат і прислухував ся далекому відгомонови свого власного голосу.

Відтак почав за кождим кроком що ступив повтаряти, немов би хотів собі відваги додати, слово:

— Свобода, свобода!

Єго тяжкі повіки спадали єму на очи, що кидали від часу до часу погляди радости; однако ішов дальше, бо Римлянин товкав его легко в рамя і шептав холоднокровно:

— Наперед!

Він ішов, але коли прийшли до обширнїйшої печери, щось в роді підземної палати, з котрої розходили ся на всї сторони сотки підземних хідників, оглянув ся. Римлянин аж посинів зі страху, его наполоханий погляд блукав по стїнах, покритих написами, за котрими лежали сотки помучених Християн. З одного хідника доносив ся слабий відгомін співу і відбивав ся від стїн так якось гробово і понуро, що оба поблїдли. Спів тревав довго і звучав як жалоба, як гробовий гимн.

Відтак всьо утихло, але они ще наслухували в тревозї, серед тої тишини, яка довкола розлягалась перериваної хиба слабим тріскотом і шипінєм живичних шнурків.

— Наперед! — приказав Римлянин. Він волів смерть як то чувство страху, що все більше его переймало.

Пішли скоро. Теодат впевняв, що вже не було далеко і справді не було далеко. Але з ним почало дїятись щось страшного і незвичайного. Що хвилї ставав, протирав очи, опирав ся на мечи або о стїну хідника і заєдно повтаряв: „Свобода, свобода!“ Але мимо того его душа була повна тревоги, а в одній з численних каплиць приглядавсь він довго невда-

ного. Вибір 6 членів Ради надзираючої на три літа на місце вильосованих: дра Федака, дра Олесницкого, Теодора Стахевича, Йосифа Гурика, Григория Кузьми і дра Гробельского. Вибір 5 заступників членів Ради на один рік і 3 членів комісиї ревізийної і 1 заступника на один рік. Внесеня Ради в справі зміни статутів. Інтерпеляция членів. — Право до участи в загальних зборах має кождий член Товариства, але **право голосу і вибору** мають лише: а) члени-основателі, т. є. властителі невильосованих листів уділових фонду основного; б) члени, котрі тревало обезпечують своє майно на суму найменше 6.000 К. (за церкви, школи і громади управнені до голосу законні їх представителі, т. є. настоятелі приходів, предсїдателі ради шкільної resp. начальник громади); відпоручники громад вибрані членами, що в одній громаді обезпечають всі разом найменше на суму 30.000 К. — Таких громад, управлених до вибору відпоручників з правом голосу і вибору є 626 в 52 повітах і Дирекция зарядила ще в цьвітни вибори тих повномочників через делеґатів або аґентів і вибраним відпоручникам розіслала леґітимациї і замкнене рахункове враз з білянсом. Рівнож розіслала Дирекция замкнене рахункове враз з білянсом. Також розіслала Дирекция замкнене рахунків всім членам управненим до голосованя (відповідно до ухвали послідних загальних зборів), а на жадане письменне вислає також кождому членови. — З огляду на те, що через спізнені роботи весняні многі управнені члени з краю не можуть прибути, а потрібний є більший комплет, бо **на порядку дневнім є зміна статуту**, просить Дирекция всіх членів управнених до голосованя, а передовсім місцевих членів, **щоби на зборах як найчисленнійше явили ся**. — О годині 8-ій рано перед зборами відправить ся соборна Служба Божа в Успенскій церкві. По полудни о год. 4-ій відбудуть ся загальні збори Товариства кредитового.

— **Ц. к. дирекция зелізниць державних** подає до відомости: „В літі будуть переходити поміж **Львовом а Брюховичами** слідуючі поїзди льокальні:

щоденно від 13. мая до 16. вересня включно поїзд ч. 2255 (відходить зі Львова о год. 5 мін. 45 рано), ч. 2256 (приходить до Львова о год. 6 мін. 46 рано), ч. 2259 (відходить зі Львова о год. 3 мін. 26 по пол.), ч. 2262 (приходить до Львова о год. 8 мін. 50 вечером), лиш **в неділї і сьвята** від 13. мая до 16. вересня поїзд ч. 2257 (відходить зі Львова о год. 2 мін. 15 по пол.), ч. 2258 (приходить до Львова о год. 3 мін. 14 по пол.), ч. 2260 (приходить до Львова о год. 7 мін. 24 вечером). ч. 2261 (відходить зі Львова о год. 7 мін. 48 вечером). Відїзд і приїзд подании після часу середно-европейского а розклад їзди оповіщено окремими афішами.

При тім звертає ся увагу, що білети до тих поїздів можна набути також в бюрі інформацийнім ц. к. зелїзниць державних (улиця Красіцких ч. 5 будинок дирекцийний) в годинах урядових а то: в будні дни від 8 рано до 3 по пол. а в неділї і сьвята від 8 рано до 12 в полудне.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового“** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошує отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краєвого Союза кредитового можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один уділ членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше уділів. При складаню першого уділу належить зложити *вписове на резервовий фонд в квоті 1 зр.* — „Краєвий Союз кредитовий“ *принимає вкладки ощадности* в довільній висоті і опроцентовує їх 4½% та уділяє кредиту руским товариствам кредитовим на 5½%. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краєвім Союзі кредитовім“ на 7%. Льокаль „Краєвого Союза кредитового“ у Львові: Ринок ч. 10 І. поверх (дім „Просьвіти“) Години урядові: від 12 перед полуднем до 2 по полудни кождого дня окрім неділь і руских сьвят. *Дирекция.*

Курс львівский.

Дня 9-ого мая 1900.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	676·—	690·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	550·—	557·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	475·—	490·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	92·30	93·—
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. 4½%	98·30	99·—
4½% листи застав. Банку краєв.	99·60	100·30
4% листи застав. Банку краєв.	93·70	94·40
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	93·50	94·20
„ „ 4% льос. в 41 літ.	93 50	94.20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·20	92·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·10	96·80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·80	101·50
„ „ „ „ 4½%	100·—	100·70
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	94·—	94·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·60	93·30
„ м. Львова 4% по 200 кор.	91·50	92·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	70·—	73·—
Міста Станиславова	127·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденский)	42·—	43·—
Угорскі черв. хреста	20·75	21·75
Італ. черв. хреста	22·—	25·—
Архікн. Рудольфа	63·50	65·50
Базиліка	13·—	13·—
Joszif	7·—	8·40
Сербскі табакові	—·—	—·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·34	11·54
Рубель паперовий	2·55	2·56
100 марок німецких	118·10	118·60
Доляр америк.	4·80	5·00

ло́му малюнкови, що представляв Христа з ягнятем на руці; відтак побіг скоро наперед, там, де видко було сьвітла і звідки вже вираз но чути було людскі голоси.

Римлянин лишив ся в тіни, а він приступив до отвору, звідки розходило ся сьвітло і заглянув до середини.

Старець, що благословив его на дорозї, сидів по середині, в египетскім одязї і читав сильним і рівним голосом:

„Благословіть тих, що переслідують вас, благословіть їх, але не кленіть“.

„Не мстїть ся самі, бо писане есть: До мене належить месть, каже Господь“.

„Не дай себе побороти лихому“.

Але Теодат не чув і не бачив нічого, его очи впили ся в лихо мальований образ Христа, що простягнув руки по над каплицю і немов би благословив еї. Жовте сьвітло лямп осьвітлювало не худе, але лагідне лице і руки, що — здавало ся — хотїли обіймати ту цїлу слухаючу громаду.

З смолоскипів підносили ся хмари чорного диму до отвору, куди входив воздух, сьвітло і тіни пересували ся по голих стінах, по головах дїтий, жінок і старців, сьвяті слова лунали як молитва, часом добуло ся з якої груди зітхненє, часом роздавав ся крик, коли старець помянув тих, що терпіли муки за віру і знов залягала печеру тишина, лиш голови похиляли ся перед образом Спасителя.

Теодат відступив, бо почув на своїм рамени меч Римлянина; мовчки відійшли кілька кроків на бік.

— Скорше, пане, скорше! Тепер они всї тут, всї упадуть Кесареви до ніг, всїх передаю тобі, сьвящеників, братів і новонавернених. Ви бачили, пане? Там був благородний Руф, трибун — лепетав скоро, горячково, майже без думки; але Римлянин не відповів нічого, лише підніс своє сьвітло в гору так що оно осьвітило лице Сирийця і плюнув ему в очи з найбільшою погордою.

Теодат почав чим скорше утїкати, але коли були коло першого хідника, задрожав:

Христос стояв з розпростертими раменами і дивив ся на него.

Сириєць кинув ся до другого хідника, бо знав всї входи і почав протирати собі очи:

Христос стояв з розпростертими раменами і дивив ся на него своїми лагідними, ясними очима.

Сириєць задержав ся, безмірний страх так кидав ним, що він мусів оперти ся о стіну і довго стояв з замкненими очима без віддиху. Вкінци успокоїв ся і немов би его хто гнав побіг хідником на вгад, але і там...

Христос стояв з розпростертими руками, сияючий, великаньский і дивив ся на него.

Теодат страшенно закричав, відкинув сьвітло і почав потемки бігти. Але всюди заступав ему Христос дорогу, всюди стрічала его та сияча стать „що простягала до него свої руки, ясні, проймаючі, страшні очи дивили ся на него, всюди, всюди...

Опалїлий закрив голову плащем, забув о Римлянинї, що лишив ся там в тих страшних підземних гробах, просив страшним голосом о милосердиє, утїкав мовчаливими, підземними пустинями, втратив сьвідомість куди біг, гонений відгомоном власних кроків і розпукою, що ішла за ним як дух смерти. Хотів назад вернути до каплиці, просити о прощене, а навіть віддати себе на муки, але хоч чув спів братей, хоч бачив сьвітло і чув що він не далеко, не міг найти дороги. Не міг утечи, а лишити ся було для него не можливо.

В послїдній муці витягнув меч і кинув ся на той сияючий привид з розпростертими руками, що заступав ему дорогу. Меч пробив воздух і нещастний чув, що его обійми ли простягнені руки і що тихий голос шепнув до него:

— За свою свободу, хочеш продати свободу всїх, Теодате?

Сириєць упав мертвий.

Тої ночи кесар дармо ждав на поворот начальника вояків з полоненими Християнами і Теодатом.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 10 мая. На університеті прийшло до бійки між німецкими студентами католиками і народовцями. Як доносять віденьскі часописи ухвалив академічний сенат, що на случай коли би забуреня повторили ся, ужиє як найстрожших средств.

Льондон 10 мая. Times доносить з Бульовайо під д. 29 цьвітня: Полковник Блюмер все ще займає становища коло Сельсбері. Переважна часть его война хора. Супротив того нема надії на увільнене Мафекінґа.

Льондон 10 мая. Standard доносить з Смальдель: Дохрестне населеня ворожо настроєне супротив Анґлїйців. Бури покинули свої доми, а лишили хиба жінки і діти. Анґлїйці забрали богато худоби.

Смальдель 10 мая. Ґен. Френч получив ся є армією Робертса.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Кршиванецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).